

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Vladika a sudcov JUDr. Jozefa Kolcuna a JUDr. Ivana Machyniaka v právnej veci žalobcu **Ing. arch. Š. D.**, bývajúceho v T., K., zastúpeného JUDr. E. H., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **H., a.s., B., o zaplatenie 115 961 Sk istiny s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10 C 86/2003, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 5. decembra 2005 sp. zn. 8 Co 16/2005

t a k t o :

Dovolanie žalobcu **z a m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 16. júna 2004 č.k. 10 C 86/2003-66 zamietol podlžnicku žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia 115 961 Sk istiny s príslušenstvom. Vychádzal zo záveru, že žalovaný postupoval v súlade s ustanovením § 79 ods. 3 veta tretia Trestného poriadku, v zmysle ktorého mal Krajskou prokuratúrou v Bratislave zakázanú akúkoľvek dispozíciu s účtami spoločnosti T., s.r.o., ktoré vedie a viedol aj v čase vedenia trestného konania a vedenia exekúcie.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 5. decembra 2005 č.k. 8 Co 16/2005-100 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Žalovanému náhradu trov

dovolacieho konania nepriznal. Pripustil dovolanie proti tomuto rozsudku. Odvolací súd zhodne s prvostupňovým súdom bol toho názoru, že príkazom Krajskej prokuratúry v Bratislave zo 7.11.2001 č.k. 2 Kv 39/01, bolo dosiahnuť zákaz akejkoľvek dispozície s účtami spoločnosti T., s.r.o. Príkaz Krajskej prokuratúry v Bratislave nevymedzuje (neposkytuje) žiadne výnimky zo zákazu dispozície s dotknutými peňažnými prostriedkami na bankových účtoch. Keďže žalovaný rešpektoval spomenutý príkaz prokuratúry nedávajúc žiadnu výnimku dispozície s dotknutými peňažnými prostriedkami, postupoval v rámci platného práva a preto nesmel zároveň postupovať aj podľa exekučného príkazu (ktorý postup by zmaril zaistenie peňažných prostriedkov na účte), v takomto prípade nemožno proti žalovanému (banke) úspešne uplatniť podlížnicku žalobu. Odvolací súd pripustil dovolanie na riešenie otázky ako sa má podlížnik (banka) zachovať v prípade, že dôjde k stretu príkazov prokurátora a exekútora (príkazom na zaistenie peňazí na účte a exekučného príkazu) ako tomu bolo v tejto právnej veci a ktorý z nich má splniť, resp. ako má postupovať, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., teda pre nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na to, že rozhodnutím prokurátora ako predstaviteľa výkonnej moci, nemožno zakázať právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku. Teda príkazu prokurátora ako orgánu výkonnej moci nemožno pripisovať väčšiu právnu silu ako právoplatnému a vykonateľnému rozsudku súdu. Zákaz akejkoľvek dispozície s účtom neznamena aj zakázanie vykonávať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu. Takýto výklad ustanovenia § 79c Trestného poriadku je v rozpore so základnými zásadami právneho štátu a Ústavou a nerešpektuje výkon právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, teda integrálnu súčasť práva na súdnu ochranu. Navrhol preto zrušiť rozsudok okresného ako aj krajského súdu a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, ako aj odložiť vykonateľnosť tohto rozsudku.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom

(§ 238 ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. V danom prípade je viazaný dovolacou otázkou tak, ako ju pripustil odvolací súd.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania a prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľ žiadnu z týchto väd nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolateľ namieta, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej

zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 79c ods. 1 Trestného poriadku ak sú vecou dôležitou pre trestné konanie peniaze na účte v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, môže predseda senátu a v prípravnom konaní prokurátor dať príkaz, aby peniaze boli zaistené priamo na účte.

Podľa § 79c ods. 2 Trestného poriadku ak ide o vec, ktorá nestrpí odklad, môže prokurátor príkaz uvedený v odseku 1 dať aj pred začatím trestného stíhania. Taký príkaz musí najneskôr do 3 dní potvrdiť sudca inak stráca platnosť.

Podľa § 79c ods. 3 Trestného poriadku, príkaz podľa odsekov 1 a 2 musí byť vydaný písomne a musí byť odôvodnený. Vždy sa v ňom uvedie i suma v príslušnej mene na ktorú sa zaistenie vzťahuje. V príkaze podľa odsekov 1 a 2 ak nerozhodne predseda senátu alebo prokurátor inak, sa zakáza akékoľvek dispozície zaistenými peniazmi až do výšky zaistenia.

Banka je povinná po doručení exekučného príkazu vyplatiť pohľadávku a jej príslušenstvo oprávnenému; ak sa oprávnený s exekútorom písomne nedohodol inak (§ 96 ods. 3 Exekučného poriadku).

Ak banka nepostupuje tak, ako jej to ukladajú ustanovenia § 95, § 96 ods. 3, § 97, § 98 a § 99 Exekučného poriadku, môže sa oprávnený na súde domáhať, aby mu banka zaplatila sumu na ktorú by mal právo, keby banka postupovala správne, a to aj vtedy, keď už na účte povinného nie je dostatok prostriedkov (§ 103 Exekučného poriadku).

Dňa 7.11.2001 Krajská prokuratúra Bratislava pod č.k. 2 Kv 39/2001 vydala príkaz na zaistenie účtu podľa § 79c ods. 1 Trestného poriadku. Išlo o účet spoločnosti T. a T. založený v banke A., a.s., M., išlo o deväť bežných účtov a jeden rezervný fond, pretože ide o vec dôležitú pre trestné konanie. Príkaz bol žalovanej doručený 9.11.2001.

Žalobca ako oprávnený, návrhom z 16.11.2001 na výkon exekúcie pre vymoženie sumy 115 961 Sk s príslušenstvom, začal exekučné konanie na Exekútorskom úrade súdneho exekútora Ing. J. F. na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 18. septembra.2001 sp. zn. 23 Cb 333/2000. Uvedeným rozsudkom bola spoločnosti T., s.r.o., v postavení žalovaného (v exekučnom konaní v postavení povinného) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi (v exekučnom konaní oprávnenému) sumu 115 961 Sk s príslušenstvom ako aj trovy konania. Dňa 15.4.2002 vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekučného konania dňom 7.12.2001 pod sp. zn. Ex 37/2001, následne vydal exekučný príkaz na vymoženie pohľadávky a to prikázaním pohľadávky z účtov povinného spoločnosti T., s.r.o., vedených v H. (žalovaného). Žalovaný (banka) prevzal exekučný príkaz 2.12.2002. Žalovaný predmetný príkaz exekútora nerealizoval poukazujúc na to, že peňažné prostriedky na účtoch spoločnosti T., s.r.o., sú zaistené na základe príkazu na zaistenie účtu zo dňa 7. novembra 2001 sp. zn. 2 Kv 39/2001 vydaného Krajskou prokuratúrou v Bratislave.

Na otázku pripustenú dovolaním a v daných súvislostiach významnú z hľadiska posúdenia veci ako sa má podlížnik (banka) zachovať v prípade, že dôjde k stretu príkazu prokurátora a exekútora (príkazom na zaistenie peňazí na účte a exekučného príkazu) ako tomu bolo v tejto právnej veci, a ktorý z nich má splniť, resp. ako má postupovať, dovolací súd udáva, že žalovaný rešpektujúc príkaz Krajskej prokuratúry v Bratislave zo 7.11.2001 č.k. 2 Kv 39/2001 na zaistenie prostriedkov na účte spoločnosti T., s.r.o., postupoval v rámci platného práva a nemohol postupovať aj podľa exekučného príkazu, ktorý postup by zmaril zaistenie peňažných prostriedkov na účte a v takomto prípade nemožno proti žalovanému (banke) úspešne uplatniť podlížnicku žalobu, tak ako to správne posúdil i odvolací súd. Vychádzajúc z právnej úpravy § 79c Trestného poriadku by bolo možné realizovať exekútsky príkaz len v takom prípade, ak by príkaz prokurátora bol vydaný a doručený žalovanému neskôr ako exekútsky príkaz. Pokiaľ právny subjekt plní povinnosť ktorú mu ukladá všeobecne záväzný právny predpis alebo rozhodnutie štátneho orgánu vydaného na jeho základe, nemožno takýto postup pokladať za porušenie iného právneho predpisu alebo rozhodnutia iného štátneho orgánu, osobitne v prípade, ak takéto rozhodnutie bolo vydané neskôr.

Z uvedeného vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu bol z hľadiska uplatnených dovolacích dôvodov správny. Pretože nebolo zistené (ani dovolateľom tvrdené), že by rozsudok odvolacieho súdu bol postihnutý vadou uvedenou v § 237 O.s.p., či tzv. inou vadou

konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 1 časť vety pred bodkočiarkou O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní nebol žalobca úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanej (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradit' trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný žiaden opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: